

II.

*Sao em ngược mặt chờ thiên cổ
Ta quên đời ngạo nghễ yêu em
Con ong mửa mật ra làm tổ
Ta thổi thơ tình xanh tóc đêm*
(thơ Trần Nghi Hoàng)

Nha Trang, thứ Năm ngày 8/8/1974

Nửa đêm, ngồi nơi bàn viết, nhìn ra con đường Quang Trung vắng vẻ mà nghĩ mông lung đến nhiều sự việc. Tôi vẫn yêu Nha Trang buổi khuya, những khuya thế này, khi hòa nhập cái lãng mạn của nó vào với cuộc sống sôi nổi hiện tại của tôi. Sức khỏe vốn mong manh, càng bị tàn phá nhiều hơn bằng các hơi thuốc lá đen và những cốc *café* đậm đặc. Bao năm qua tôi vẫn sống như thế. Một kiểu sống cô đơn, vội vã, mà rất nhiều lần, tôi tự cảm nghe buồn rầu không biết rồi sẽ dẫn đến đâu?

□

Nha Trang, thứ Sáu ngày 9/8/1974

3 giờ chiều. Anh đến khi tôi vừa thức sau giấc ngủ ngắn.

Tôi yêu những lúc không chờ đợi thì lại nhìn thấy anh, như một người bất ngờ hiện ra từ cõi mộng xa xăm.

Đưa tay về phía tôi, anh nói:

“Ngồi lại gần anh, đừng để giữa chúng mình có khoảng cách nào hết.”

Thốt nhiên, trong lòng sao chỉ nghe dậy vang một mối buồn man mác?

Hơi thở anh phả ấm trong vùng tóc ướt:

“Tội nghiệp em! Vương vào người đàn ông như anh, làm sao có thể đo lường nổi sự thiệt thòi trên nhiều mặt?”

Tôi đáp khẽ:

“Em chỉ mong được tự do yêu anh mà không mong sự đáp trả. *Tốt hơn, anh đừng nên đáp trả.*”

Anh ghi tôi mạnh hơn:

“Anh sẽ cố gắng nếu điều ấy bớt đi cho em phần nào đau đớn. Nhưng anh cũng biết không thể cưỡng với lòng nổi thèm muốn được yêu em.”

Buổi chiều thật êm. Nắng vàng đổ tràn rực rỡ. Vài cánh chim sâu riu rít trên ngọn cây phượng trở bông đỏ rực trước nhà. Căn biệt thự tôi đang cư ngụ là của gia đình, dành để nghỉ hè, quanh năm cửa đóng then gài im im. Cái vẻ hoang lạnh của nó chỉ bớt đi khi tôi hùng chí, dừng bước giang hồ dăm tháng tại đây.

Anh nhìn quanh quất căn phòng, về ái ngại:

“Anh vẫn ngỡ khi nghe chị Hoàng Cầm kể rằng cuộc sống em phiêu bồng lắm. Bây giờ, nhìn cách bày biện của em, anh phải nhận nó giống y như của một người ‘*sẵn sàng để ra đi!*’”

Tôi lập lại:

“*Sẵn sàng để ra đi!* Anh dùng chữ rất hay! Lúc nào em cũng ‘*sẵn sàng để ra đi!*’ nên hành trang không có gì quý báu, ngoại trừ vài ba cuốn sách gối đầu giường và cây violon thân thiết.”

Cái về âm áp từ anh toát ra khiến tôi cảm nghe hụt hẫng. Nâng khuôn mặt tôi bằng 10 ngón dài thanh nhã, anh ngậm ngùi nói:

“Bình thường, khi trò chuyện cùng bất cứ ai, anh vẫn thấy bị đè nặng đến dường bức rức bởi nhiều chi phối đáng ngại. Nhưng với em, cảm tưởng này biến mất. Từ em, anh nhận ra điều lớn lao mà cả đời anh không có được: ***‘Sự phiêu bạt cần thiết cho một nghệ sĩ trước khi đóng khung đam mê và tài năng trong các ràng buộc giới hạn của cuộc sống hôn nhân.’***”

Vuốt tóc tôi, anh cười, bảo:

“Lần đầu tiên nhận cái *note* ‘xin việc làm’ gửi cho anh qua tay người thư ký Nha Trang *dancing*, anh bị chinh phục ngay vì nét chữ quá đẹp của cô bé. Lần thứ hai lại mê mẩn khi cô bé dám hỏi thẳng ‘*Anh có phải là tay đại ma đầu trong giới dancing như mọi người đồn đãi chăng?*’”

[Tôi lạ lùng nghe anh nhắc đến một kỷ niệm nhỏ. Đêm thứ nhì gặp nhau, sau câu hỏi ấy, anh đáp ngay: “*Mọi người có quyền nói điều gì họ nghĩ, anh không phải là tay đại ma đầu. (Và cười lớn) mà nếu đúng vậy thì cũng sẽ không bao giờ ma đầu với cô bé đâu.*”]

Ánh mắt anh cuốn xoáy vào tôi:

“Lúc ấy, trong óc anh, ý nghĩ ‘*Em là người con gái kỳ lạ, thẳng thắn và thu hút!*’ cứ dội đi dội lại.”

Rồi anh kết luận:

“Anh tin định mệnh. Tin rằng đến một thời gian nào đó sẽ có một biến chuyển lớn mà dầu có muốn cưỡng lại cũng không được. Biết đâu định mệnh anh lần này chẳng ngã vào tay em?”

Tôi lặng im, ***tự biết mình đang bước dần những bước chông gai bên cạnh anh để đôi chân không tránh khỏi điều rướm máu. Và anh thì sẽ làm gì được cho tôi?***

“*Ngày tháng nào đã ra đi khi ta còn ngồi lại.*”

Rồi một ngày chia xa, tôi sẽ hát lại câu hát này, nhưng liệu khi ấy biết có còn đủ hơi sức để chống chọi đau thương như trong những lần xa cũ hay chăng?

□

Nha Trang, thứ Bảy ngày 10/8/1974

Buổi trưa tại nhà, chuyện trò cùng Minh, tay trống trong ban nhạc. Lần thứ nhất tôi được một người bạn “cảnh giác” cho hay về những nguy hiểm sẽ phải gặp trong mối tình với anh. Qua cách nói của Minh, tôi đo lường được tính ghen ghê gớm của người đàn bà vợ anh và luôn cả nỗi sợ hãi bà đã gây ra trên tất cả những ai anh quen biết.

Có một câu Minh nói:

“Anh Ngọc là người nghệ sĩ rất tài hoa, chỉ tiếc rằng anh ấy không còn tự do nữa.”

Và một câu khác:

“Em là cánh chim lạ trong giới vũ trường Nha Trang nên không biết cái thực trạng của anh Ngọc. Anh sợ cho em một ngày nào đến phải từ bỏ cung đàn luôn nếu đối đầu với sự dữ dằn khủng khiếp của bà Lan.”

Buổi chiều trôi đi lặng lẽ trong tiếng violon mang mang diu dặt. Lòng tôi ảm lại. Ít ra tôi còn tiếng đàn và cuộc sống cô đơn phiêu bạt. **Ít ra trong âm nhạc, tôi vẫn không chia cách với anh.** Mối tình này rồi ra sẽ va chạm rất nhiều khó khăn cản trở. **Tôi biết rất rõ điều ấy, nhưng thật tâm vẫn muốn đối đầu chướng ngại.** Bởi, chỉ như thế, tôi mới chia được cùng anh phần nào bất hạnh anh cu r mang trong cuộc sống. Chỉ như vậy, tôi mới tỏ bày được tâm tình lai láng tôi đang ấp ủ về anh.

□

Nha Trang, Chủ nhật ngày 11/8/1974

11 giờ sáng, anh đến, vẻ hớn hờ:

“Anh bỏ cái hẹn với ông Đại tá Minh vì nhớ cô bé quá. Đêm qua thế nào, kể cho anh nghe với?”

Tôi phác sơ những lời cảnh giác của Minh và sự bỡn cợt của hai anh Cầm, Phong theo tánh ghen nổi tiếng của người đàn bà vợ anh.

Vậy là nét buồn tỏa hằn trong mắt, anh kêu lên nho nhỏ:

“Anh như một thằng hủi, ai cũng ghê tởm!”

Tôi bật đáp:

“Nhưng không phải là em.”

Bỗng dưng, tôi nghe rõ tiếng lòng mình như chao đảo; muốn thốt ra với anh bao lời chia xẻ, vậy mà rồi cũng chỉ lặng câm.

Giọng nói anh cơ hồ ray rức:

“Em có thấy rằng đang khổ?”

Tôi ngược nhìn anh:

“Tại sao?”

Anh cúi đầu không đáp.

Nổi ngậm ngùi tỏa lan khắp căn phòng rộng. Tiếng thời gian lướt nhẹ thình không. Vệt nắng từ cửa sổ chan hòa trên bàn viết, làm nên một khoảng sáng lung linh rực rỡ.

Cầm lấy điều thuốc anh vừa dụi vào cái gạt tàn, tôi nói:

“Đề ý, em thấy anh vẫn quen hút nửa điều lại dụi tắt? Đó có phải là điều biểu lộ cho cá tính hay chán nản mà bỏ cuộc giữa chừng?”

Nét ngạc nhiên lộ ra trong mắt anh.

Tôi cười, tiếp:

“Đêm đêm, em hay tìm cất những điều thuốc hút dở của anh, giống như một thứ *Recherche du Temps Perdu*¹ vậy.”

Anh vụt ôm ghì tôi vào ngực:

“Chẳng lẽ cuộc đời anh chỉ còn lại cho em những điều thuốc hút dở thôi sao?”

Tôi lắc đầu:

“Có nhiều việc mình không dám nhìn thẳng vào nó...”

Và ngân ngữ:

“... Như sự việc mơ ước có anh!”

Anh xiết tay tôi, im lặng.

Tôi nói nhỏ:

“Một lúc nào khi nghe thiên hạ mỉa mai về cái thực trạng của anh, em thấy vô cùng tuyệt vọng. Em cũng biết suốt đời chẳng thể nào mình có được nhau, nên đã muốn mơ một hình hài thân thể tạo nên bằng máu thịt anh.”

Nhìn tôi thật lâu, giọng anh chậm rãi, điệu cực kỳ xúc động:

“Em phải tin điều này, em là người con gái tuyệt vời thứ nhất trong đời mà anh gặp. Tới giai đoạn tàn tạ này, anh không ngờ còn được như thế, cứ tưởng như một giấc mơ quá đẹp để khi mở mắt thấy vẫn còn nuôi tiếc bàng hoàng. Nếu có điều gì thật nhất thì anh xin nói rằng, anh yêu em vô cùng, từ trước chưa hề có và mãi mãi về sau cũng không thể còn có nữa. ***Ngày nào tàn tạ trước cái chết, chắc chắn hình ảnh anh thềm muốn được nhìn thấy trong giây phút cuối vẫn duy nhất là em.***”

Buổi trưa tĩnh lặng. Có lúc anh tỏ ra vui thú:

“Em bé bỏng đáng yêu như một con mèo. Anh mê em thật rồi cô bé ạ.”

Có lúc anh hỏi, vẻ băn khoăn ray rức:

“Anh chỉ còn lại cho cô bé những điều thuốc hút dở, cô bé có buồn không?”

Tôi vui mặt vào ngực anh, run rẩy vì cái hạnh phúc đang nắm trong tay sau bao năm dài lặn ngụp trong vũng cô đơn lớn rộng. Giờ phút này, tôi chối bỏ hình ảnh người vợ anh, chối bỏ những đau khổ

¹ *A la Recherche du Temps Perdu* (Đi Tìm Thời Gian Đã Mất), tựa đề một tác phẩm rất nổi tiếng của Marcel Proust, nhà văn Pháp (1871-1922).

một ngày không xa có thể đón nhận từ người đàn bà, để chỉ cố sức ôm trọn tất cả hiện tại. Bên tai vang vang tiếng vọng từ tâm rằng **“Tôi không điên, không liều lĩnh, mà chính là đang sống một quãng đời mê say tuyệt diệu”**, đồng lúc lại nhận thức, **những tháng năm trước mặt, tôi sẽ mất anh vĩnh viễn và cả đời dài sau đó, không thể nào còn tìm thấy được lần thứ hai những gì của chuỗi thời gian hôm nay.**

Ôm khuôn mặt tôi trong đôi tay dài nghệ sĩ, anh nói:

“Em hiểu cho anh! Anh chỉ là thứ yếu mà có được em thế này là cả một hạnh phúc lớn. Vậy ý em thế nào, anh cũng xin nghe. Nếu muốn đừng bao giờ gặp em thì dù nát lòng, anh vẫn cố gắng.”

Tôi nhú mày:

“Anh biết là em thèm muốn ngàn nào được nhìn thấy anh? **Một ngày rồi mình cũng sẽ mất nhau**, nhưng em không muốn mất anh quá sớm. Nên, xin hãy giữ gìn cho em, nếu có đến Nautique, xin chỉ ngồi nghe em đàn.”

Anh gật đầu, dáng vẻ chịu đựng.

□

Nha Trang thứ Hai ngày 12/8/1974

Buổi tối, mặc *soirée* đen, xanh gầy như một chiếc lá. Tôi không nhìn thấy anh nhưng lại gặp và trò chuyện cùng người vợ anh.

Tôi không biết mình có lúng túng chằng khi bà bất ngờ đến cạnh bên, khen **“Em đàn hay lắm”**. Bà cũng kể rằng anh vẫn thường ca tụng tôi.

Tôi nói *cảm ơn* mà xót xa nhớ lại anh với cuộc tình hiện tại. Và mỉm cười:

“Em gầy quá.”

Bà lắc đầu:

“Không. Có ngồi nhìn và nghe em đàn mới thấy rõ cả một nỗi buồn toát ra từ em để mình phải buồn lây. Trong cái đời làm chủ *dancing*, chị đã từng hợp tác với nhiều ca nhạc sĩ nhưng chưa gặp ai đặc biệt như em. Anh Ngọc cứ khen mãi.”

Người đàn bà có nét mặt sắc dữ, dáng vừa tầm, mập mạp. Đứng cạnh bà là một đứa bé chừng 10 tuổi, khuôn mặt giống anh nhiều nét.

Bà quay nghiêng nhìn tôi, giọng nhỏ nhưng hơi thê:

“Đây là con gái út của chị.”

Đêm mùa hè oi ả mà không dung tôi nghe thấm lạnh đến rùng mình.

Khi người đàn bà đã bỏ đi, tôi xiết chặt đôi tay khiến như rã rời trên từng ngón.

Dưới làn ánh sáng mờ ảo của những ngọn đèn sân khấu, kéo Boston bản *Đừng Lừa Dối Nhau* mà nghe an tâm trong sự che giấu được trước thiên hạ tiếng run rẩy của lòng mình.

*Ngày đến bao mận mà,
Ngày bước đi hững hờ
Vì trót yêu nên đành
Người xa vẫn xa, người thương vẫn thương...*

Giờ phút này, tôi vẫn còn tiếng đàn và một trời cô đơn rộng lớn. Nỗi cô đơn như người bạn thiết, gần cận hơn cả một người tình bằng xương bằng thịt mà càng đau khổ, tôi càng thêm bầu vịu trong sự tin tưởng rằng ***sẽ không bao giờ bị nó bỏ rơi.***

□